

*Szallós Kis Csaba***52 Hz**

süvít a szél a parton
 a tájra csak
 a térnek rezonanciáiból
 a távolságra csak
 a táj tónusaiból
 lehet következtetni
 egy mélytengeri élőlény
 mozgásának ritmusában
 veszed a levegőt

amúgy el tudod hinni
 hogy valahol
 most is bolyonghat
 észrevétlenül egy bálna
 és a megszokottnál
 magasabb frekvenciájú
 hangon énekel
 meg hogy ebből fakadóan
 tőle pár száz kilométerre
 csak úgy elúsznak
 mellette a társai

keltető

nyelvem alatt
 ribizlibokorból
 raknak tüzet
 hamis vajákosok

a füstben
 a némaság bölényei
 vágatnak
 megrepedt íny
 felpattogzott fogzománc
 jelzi útjukat
 bundájukba ragadt
 piros bogók robbannak
 felettük már szürkülődik

szájpaplásomon
 feketerigók éneke
 hasítja fel a húst
 bomlik a lágyszövet
 pattog a rözse
 kikelet

*Vanyó Írisz***Tánciskola**

Néha nem könnyű az élet.
 Eljár felettünk az idő,
 és túl sok a teendő.
 Minden nyár a végéhez ér,
 mindennek el kell múltnia.
 Túl sok a mondandóm,
 de szavaim nincsenek hozzá.
 Az iskolában nem tanítanak meg az életre.
 Bezárnak falak közé,
 korlátokat húznak fel.
 Miért nem mondják,
 hogyan fejezzem ki magam,
 hogy a rombolásom is építő legyen?
 Óceánt hordok a testemben
 az el nem sírt könnyekkel,
 tonnákat az elfolyt szavakkal.
 A szívem virágból van;
 a szirmait letépték, ami maradt,
 elfújta a szél.

Nehéz vagyok, ha meg kell mozdulni,
 és súlytalan, amikor táncolok.
 Az élet az én tánciskolám;
 a spic tanított egyensúlyt tartani,
 az ugrások növesztették ki a szárnyam.
 Az elrontott lépések vittek előrébb,
 a balettrúd segített megismerni magam.
 Sok mindent tanítanak az iskolában,
 de nem azt, hogyan légy ember,
 vagy miért imádkozz.
 Nem mondják, mit tehetsz,
 ha jön az árvíz,
 vagy hogy oldd meg a problémáid.
 Nem tanítják, hogy éld túl,
 ha összetörik a szíved,
 és hogyan győzd le a félelmeidet.
 Az életet nem tanítják,
 ezért küzdelem az életiskola,
 ahol mindenkinek legnehezebb
 a saját gondja,
 pedig néha egy mozdulat elég,
 hogy megváltozzon minden.
 Fejet hajtok a célnél,
 amikor a függöny legördül.

Planéták

Mi úgy omlunk egymás karjába,
ahogy távoli csillagok összeállnak
néhány emberöltő után.
Nem is telt el, csak ezer év,
mióta láthattalak.
Az élet még fiatal volt itt,
fák álltak az utcákon odalenn.
Most fáradtan lopjuk a napot távoli vidékeken,
mindig valamit várva.
Talán eljön egyszer.
Mi fiatalok vagyunk, mégis vénülni látjuk
az időt a szemünk sarkán.
Most ölelj még, amíg tart ez az élet,
mert látod, hamar elszalad!
Nekünk csak egy pillanat kell.
Mi az két tévelygő csillagnak?
Mi mindig találkozunk.
Ha nem holnap, majd száz év múlva,
majd egy másik életben.
Most szeress, míg csókunkból
fenyőfák és patakok születnek.
Holnap már másfelé szállunk,
de hegyek visszhangozzák időtlen dalainkat.
Menjünk most messzire,
távolabb az utolsó napsugárnál,
hogy a visszaúton ne kelljen lassítani,
csak suhanjunk közelebb és közelebb,
míg egyetlen csillag leszünk,
és a fényünk annál távolabbra érjen!

Galda Gábor Attila

A fűszerárus és a kutya

Nem sokkal pirkadat után a fűszerárus felállította asztalát és kipakolta portékáit. Különböző méretű edényekbe válogatta a fűszereket, a gyógynövényleveleket és a mindenféle termést. Az erőteljes illatok szétterjedtek a falu piacterén, mint a váratlan köd. Úgy gondolta, ha a reggeli piacozók először ezeket az illatokat érzik meg, nemcsak jól indul a napjuk, de szívesen térnek asztalához. Sokszor megesett, hogy a többi kofa is nyugodt, lehunytt szemmel szagolt a levegőbe, amikor megérkeztek helyükre. Talán pont ennek a kellemes légkörnek köszönhető, hogy még sosem alakult ki erőszakos versengés a kereskedők között.

A fűszeresnek sokszor egy órát is várnia kellett, mire megjelent valaki a téren. Ráérősen üldögélt a széken lábát keresztbe téve, lámpafénynél fejtette a sudokut. A grafit súrlódásán és a lámpásban ropogó tűzön kívül még minden csendes volt.

Feltekintett a szalmakalapja alól, és kíváncsian körülnézett. Néha éles, de rövid kopogások pattogtak, amiket lihegés kísért, majd hirtelen megtorpantak. Néhány perc után, egyre hallhatóbbá vált a szokatlan nesz. A sötétkék hajnalban megjelent egy fehérén virító eb. Láthatóan neki is tetszett a terjengő fűszerillat, boldog nyelvlógatással szimatolt az asztal felé. A fűszeres még sosem látta erre felé, nyakörv nem volt rajta, de a kinézete ápolt volt. Ha gazdátlanra is vált, akkor is csak pár napja kóborolhatott. Beleszagolt a paprikadarába, de ettől még ő is elkezdett prüszkölni. Az árus mosolyogva simogatta meg a fejét.

Végre megérkezett az első vásárló, de a fehér kutya megijedt tőle, és elcsaholt. Az árus látta, ahogy a reggeli kékületből elszökik az éles fehér, és eltűnik a sarki épület kőfala mögött.

Lassan megjelent a többi árus is, és a főtéren valóságos tömeg kerekedett, mire teljesen kivilágosodott. A délelőtti és az ebéd utáni órák a legforgalmasabbak. Estefelé eltűnnek a falusiak, a tér helyett lassan átköltöznek a kocsmákba, vendéglőkbe, vagy az otthoni lámpafénybe. A fűszerárusnak ma is átlagos napja volt, szerencsére kelendők a javai, az itteniek előszeretettel ízesítik a legegyszerűbb ételeket is a lehető legváltozatosabb módon.

Estefelé, amikor a levegő ismét elkezdett fakulni, a sötétedő kék ellen csak a bódék szélére akasztott lámpások és a remegő villanypóznák narancssárgái harcoltak. A fűszerárus este is sokáig kint maradt, szinte életközegének tekintette a piacteret. Minden barátjával és vevőjével itt találkozott. A légmozgás is frissebb volt, mint kis házában. Mint egy jóbarát, végül csak akkor tért haza, amikor már mindenki más szétszéledt.

Pakolászásba fogott, összecsukta székét és újságjaival együtt a kocsira pakolta. Ismét körömkopogást és lihegést hallott. A kiskocsiról jól látta, hogy a fehér kutya ismét